

det end, at det er en Næringsafgift for Vekselerervirksomhed, og at det, som det ærede Medlem mente Vekselererne fik til Gengæld, nemlig Privilegiet, ikke er af saa stor Værdi, at det kunde berettigede en saa stor Afgift som disse 2 500 Kr. Privilegiet bestaar jo deri, at de har Eneret til Køb og Salg af Værdipapirer paa Børsen, men i økonomisk Henseende er dette Privilegium ikke saa værdifuldt, forsaa-vidt som enhver, der driver Næring som Vekselerer, altid vil kunne gøre Forretninger paa Børsen, ganske vist gennem et noteringsberettiget Medlem, og saa opbære Halvdelen af Provisionen. Navnlig under de nuværende Forhold, hvor Provisionen ikke har været saa stor, vil det ikke have saa stor økonomisk Betydning, om den paagældende Vekselerer gør Forretning paa Børsen som Medlem af Fondsbørsen eller gennem et Medlem af denne. Jeg tror derfor, at Følgen af at opretholde denne Afgift paa 2 500 Kr. meget let vil blive den, at en Del Firmaer trækker sig ud af Fondsbørsen, fordi de overhovedet ikke kan bestride denne Udgift. Jeg tror, det er rigtigt, at Forholdene i Øjeblikket er saa daarligere for Vekselererne, at denne Afgift paa 2 500 Kr. virkelig er byrdefuld for dem.

Det ærede Medlem sagde om mine Bemærkninger om, at Børskommissærens Myndighed udvides, at han maatte mene, at det virkelig var en Udvidelse. Det skal jeg give det ærede Medlem Ret i, forsaa-vidt som man, naar man udvider Bestemmelserne i Loven til at gælde de Vekselerere, der hidtil ikke har været ramte af Loven, naturligvis samtidig maa udvide det Tilsyn, som Loven hjemler. I saa Henseende skal jeg villigt indrømme, at Børskommissærens Tilsyn bliver noget udvidet, men jeg forstod det ærede Medlems Udtalelser paa den Maade, jeg omtalte, da jeg havde Ordet for et Øjeblik siden, at det ærede Medlem mente, at der i Redaktionsændringen af Paragraffen laa en Udvidelse af Børskommissærens Beføjelse. Det var blot det, jeg sagde beroede paa en Misforstaaelse, og at Hensigten med Ændringen af Paragraffen kun er den at forebygge enhver Misforstaaelse og gøre den tydeligere, saaledes at den ikke kan blive Genstand for den samme Fortolkning, som den vitterligt har været Genstand for nu.

Det ærede Medlem kom til sidst lidt ind paa mit Svar paa den Forespørgsel, han havde stillet til mig. Jeg maa sige, at jeg troede, at jeg havde udtrykt mig nogenlunde klart, men ikke des mindre

tror jeg, det ærede Medlem ikke ganske har forstaaet mig. Det ærede Medlem sagde — jeg skal i øvrigt ikke komme nærmere ind paa dette Spørgsmaal —, at han kunde ikke forstaa, hvorfor Ministeriet paa dette Omraade, det eneste Omraade, havde gjort noget, og at det forekom ham mærkeligt, at man valgte et saadant Omraade som at holde Kurserne paa Børsen oppe. Jeg mente, at jeg havde sagt, at Ministeriet netop som Ministerium intet havde gjort, at jeg netop straks havde taget Afstand fra, at Regeringen skulde blande sig i dette Forhold. Men jeg sagde paa den anden Side, at naar Forholdet er saaledes, at Fondsbørsen er lagt direkte ind under Ministeriet, maa jeg som Handelsminister ogsaa have den Pligt at varetage Vekselerernes Interesser i det Omfang og indenfor de Grænser, som er rimelige, og her er der Tale om en Henvendelse fra Vekselererne for at varetage deres Interesser. Jeg mener heller ikke, at Regeringen skulde gribe ind eller gøre noget for at holde Kurserne oppe, men, som jeg sagde før, jeg maa have Ret og Pligt til at støtte det private Erhvervsliv i dets egne Bestræbelser for at komme ud af Krisen. Jeg maa dertil yderligere bemærke, at der ikke alene her er Tale om, at Regeringen skulde gribe ind, fordi Kurserne gik ned, men at der ogsaa meget vel kunde være Tale om, at Ministeren greb ind, hvis Kurserne gik op, og jeg vil sige, at jeg tror, at Misøren herhjemme, navnlig Misøren paa Børsen, for en Del skyldes netop den Omstændighed, at Kurserne gik alt for højt op paa et Tidspunkt, hvor der ikke var nogen Fondsbørslov, hvor altsaa Ministeren ikke havde nogen som helst Beføjelse til at blande sig i dette Forhold.

Til det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Schovelin) vil jeg blot om Afviklingskassen gentage, hvad jeg sagde før, at jeg er meget villig til at forhandle om Paragraffens Affattelse, og hvis der indenfor Udvalget er Enighed om at skærpe den for tydeligt at tilkendegive Ministerens Beføjelse til at indføre Tidsforretninger, skal jeg for mit Vedkommende ikke stille mig afvisende overfor en saadan Ændring af Loven. Jeg forstaa, at dette ogsaa stemmer med det ærede 18de tingvalgte Medlems Mening om denne Sag. Det ærede 18de tingvalgte Medlem har naturligvis Ret i, at Kassen kan ikke oprettes, hvis ikke man kan skaffe den fornødne Kapital til den. Jeg sagde, da jeg havde Ordet før, at der var i og for sig